

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κίμνιν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπισταλῶν.

Γὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τέσσαρις φορὰς τὴν ἑβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 7—8 χεῖλιές εἰς φύλλα γὰρ καθε φῆλη. Ἡ συνδρομὴ του εἶναι γὰρ τὴν Ἑλλάδα δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γὰρ τὰ ὄψω τῆς Ἑλλάδος 12. Κάνενας δὲν εἶναι δεχτὸς γὰρ συνδρομητής, ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὴν παρὰ. Ὅσα ἀποβλέπουσιν εἰς γυναῖκες, ὅσα εἶναι ἀ το με καὶ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶναι δεχταῖς. Γὰρ καθε γυνώτο-ποῦσαι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ καθε φορὰ.

Τί θὰ πῆ ἀτομικά :

Ὁ ρωμῆος δὲν μπόρεσε ἀκόμη νὰ μάθῃ τί θὰ πῆ ἀτομικά, τὰ ὅποια τοῦ λέγω ἐγὼ ὅτι δὲν γράφω.

Γιὰ νὰ σὰς δώσω νὰ καταλάβετε τί θὰ πῆ ἀτομικά, νὰ με συχωρέσετε νὰ σὰς φέρω λίγα παραδείγματα :

Ἦρθαν τρεῖς καμαργέριδες τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στέμμα καὶ μοῦ εἶπαν νὰ περάσω τὸ ἀφεντικό τους στοῦ Παλιάνθρωπο, διότι εἶναι χοντροκοπανοειδέστατος, καὶ ὑβρίζει τοὺς ὑπηρέτας του.

Ἐνας ἄλλος ἐπίσης ὑπηρετὴς τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀκρόπολις ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε νὰ περάσω τὸν ἀφεντικό του στοῦ Παλιάνθρωπο, διότι ὅταν ἔφυγε τοῦ κράτους μιά ὀμπρέλα, καὶ ὅτι τὸ ξενοδοχείο του εἶναι... καὶ δὲν συμμαζεύεται.

Ἐνας ἄλλος νὰ γράψω γιὰ τὴν ταδε γυναῖκα ἡ ὅποια μπάζει δὲν ξέρω ποῖο γαδαρὸ στοῦ σπῆτι τῆς, καὶ ἄλλος ἄλλαις ἀνοησίαις.

Ἔρχονται δὲ αὐτοὶ εἰς ἀνθρώποι καὶ με ἀπαντήσεις καὶ σοῦ λέν, πῶσα κάνει νὰ σὲ πληρώσωμε γιὰ τῆς φαυλοτήτες τους αὐταῖς. Ἐγὼ τί νὰ κάνω, σ' ὄλους λέγω ναι, μὴ σὰς μέλλει, θὰ τὸ βάνω, ἀλλὰ γιὰ παράδες δὲν πέρνω, γιὰτί ἔτσι ἔγραψα μιά φορὰ, ὅτι δὲν δέχομαι πληρωμὴ γιὰ ὅ,τι δῆποτε.

Αὐτὰ λέγονται ἀτομικά. Τί με μέλλει ἐμένα καὶ σένα, τί κάνει ἡ δεινά γυναῖκα στοῦ σπῆτι τῆς καὶ πῶς συμπεριφέρεται ὁ δεινάς ξενοδόχος στοὺς δούλους του; Εἶμαι γὼ καθὼς νὰ τοὺς συμβιβάζω;

Ἄμα ποῦ πιαστῆ κἀνεὶς με κἀνέναν ἄλλο, δὲν ἔχει ἄλλο νὰ τοῦ πῆ πρὰ :

— Ἄειντε μωρὲ, κ' ἂν δίν σὲ βάνω στὴν ἐφημερίδα καὶ μάλιστα στοῦ Παλιάνθρωπο.

Ἄμα τοὺς πῶ, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀτομικὸ καὶ δὲν τὸ βάζω. Μοῦ ἀπαντοῦν :

— Ἄμ γιὰτί τότες γράφεις γιὰ τοὺς παπαδες, γιὰτί γρά-

φεις, στὴν ὑποφύλλίδα σου γιὰ γυναῖκες, ἐνῶ λὲς ὅτι γυναικοδουλειαῖς δὲν γράφεις ;

Βρὲ ζῶά μου ἀγγά, ἂν γράφω γιὰ παπαδες, γιὰ τὸν διευθυντή, γιὰ τὸν δεινά σύμβουλο τοῦ Ἀρσάκειου, γιὰ τὴν ταδε δασκάλια, γιὰ τῆς καταχρήσεις τοῦ τελωνείου τοῦ Περαίας, καὶ καὶ ὄλα αὐτὰ εἶναι κοινωρικὰ ζητήματα, ποῦ ἐνδιαφέρουν ὄλα τὴ κοινωνία, ἂμ γιὰ τὸν ἀφεντικό τοῦ ἐνοῦς καὶ τοῦ ἀλλουνοῦ, ἂν ἴθνη μασκαρὰς, ἂν ἡ λερωμένη τοῦ ἄλλου τοῦ ἔδωκε τὰ παπούτσα σὸ χέρι καὶ θέλει νὰ τὴ βάνη στὴν ἐφημερίδα, ἂν ὁ ταδὲς δὲν πληρώνῃ τὸν δεινά, ἂν ἡ δεινά μπάζη ὄν ταδε, τί εἶμαι γὼ, μισίτης σὰς νὰ σὰς γράψω αὐτὰ τὰ ξεράματα ;

Δὲν ξέρετε μπερμπάτες, ὅτι ὁ οἰκογενειακὸς βίος—νὰ καὶ μιά ἑλληνικοῦρα— εἶναι ἀπρόσβλητος ;

Μοῦ λέν, βάζομε καὶ τὴν ὑπογραφή μας. — Ἔτσι αἰ ; Καὶ ἀφοῦ, κύριοι μασκαρὰδες, βάζετε τὴν ὑπογραφή σας, καὶ πληρώνετε κιόλας, γιὰτί, λέω, δὲν πάτε νὰ τὰ δημοσιεύετε σ' ἄλλη ἐφημερίδα ; — Γιὰτί θὰ φάτε ρομπατοῖνα. Γιὰτί θὰ σὰς ποῦν : Πάρτε τὰ χειρόγραφα σας καὶ φύγετε, πρὶν σὰς τὰ τρίψωμε στὰ μούτρα.

Εἶπα, ὅτι ἂμα ποῦ ἔρχονται γιὰ νὰ γράψουν γυναικοδουλειαῖς καὶ τοὺς λέω ὅτι δὲν τῆς δέχομαι, μοῦ ἀπαντοῦν :

— Καὶ πῶς γράφεις τόσα στὴν ὑποφύλλίδα ;

Βρὲ κτήνη, ἐκεῖνα ποῦ γράφει σὰν ὑποφύλλίδα εἶε παραμύθια, μυθιστορήματα, δὲν χτυποῦν πρόσωπα ὀρισμένα, κῆποις ἢ ὑποφύλλιδες εἶναι σὰν τοῦ Αἰσώπου τοὺς μύθους, ποῦ ἔχουν ἔννοια, τί σχέσι ἔχουν λοιπὸν τὰ παραμύθια με τῆς ὑβρισκῆς ;

Λοιπὸν, ὅσα ἀποβλέπουσιν, τί ἔχει νὰ κἀνῃ ἕνα πρόσωπο μ' ἕνα ἄλλο, λέγονται ἀτομικά, καὶ δὲν τὰ δημοσιεύω, ὅσα δὲ ἀποβλέπουσιν γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ, λέγονται, κοινωρικὰ, καὶ αὐτὰ τὰ δημοσιεύω.

Κάνετε μου λοιπὸν τὴν χάρι νὰ μοῦ ξεφορτόνεστε με τὰ μασκαραλίδια σας, πηλιανθρώποι, πρὶν σὰς περάσω καὶ σὰς στὸν Παλιάνθρωπο.

Ἀκούστε κὶ ἓν πρῶτον.

Μιά ἐφημερίδα τῆς Σύρας, ὁ Ἐρμῆς γράρει τὰ ἑξῆς:

Ἀπό τινος εἰς τινά τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφημερίδων, ὧν τὴν ΠΡΩΤὴν θέσιν κατέχει ὁ Παλιένθρωπος, δημοσιεύονται πράγματα, δυνάμενα νὰ ἐξεγείρῃσι εἰς ἀγκυρόκτιν πάντα χρηστὸν πολίτην ἐν τῷ τελευταίῳ δὲ φύλλῳ τοῦ ἐν λόγῳ ἀνασχόντου ἐφημεριδίου ἀνεγνωσκῶν ἀναγραφὴν ἀπειθῶν συκοφαντιῶν κατὰ τοῦ ἱερατείου, ἀποκύημα οὐτοῦν τῆς διεφθαρμένης καὶ μακρῆς ψυχῆς τοῦ γράφοντος. Λυπηρὸν δὲ εἶνε ὅτι ἐν τῷ ὑπερολογίῳ δὲν ἔλλειψεν, οἱ ἀνόσοι, κὶ συμπεριλάβωσι κὶ τὸν προσφιλέστατον ἡμῶν ἀρχιεπίσκοπον Μεθόδιον...

Κὶ ἄλλα πολλὰ μοῦ γράρει ὁ Ἐρμῆς τὰ ὅποια προκαλεῖται, ὅχι ἐπειδὴ ντρέπομαι νὰ τὰ γράψω, ἀλλὰ διότι εἶνε πολὺ ἐλαφρότερα ἀπὸ αὐτὰ ποῦ σὰς ἔγραψα, κὶ διότι δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ μαχηθῶ τὸ φύλλον μου μετὰ τῆς ἀηδίας ψευδοκτιῶν παπαζοῦργαφῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν τὴν τόλμη οὔτε κἄν τὸ ὄνομά τους νὰ γράφουν ἀπάνω στὸ πατσάβουρ τούς.

Πρέπει ὅμως νὰ δώσω ἓν φάερ σ' αὐτὸν τὸν ἀρεστὸ πατσάβουργραφοῦ Ἐρμῆ τῆς Σύρας, γιὰ νὰ καταλάβῃ μετὰ ποῖόν ἔχει νὰ κἀνῃ.

Καί, πρῶτο. Μοῦ λές ὅτι στὴν ἐφημερίδα μου δημοσιεύονται πράγματα δυνάμενα νὰ ἐξεγείρῃσι εἰς ἀγκυρόκτιν πάντα χρηστὸν πολίτην.

Ποῖός εἶνε ὁ χρηστὸς πολίτης, σὺ, ὁ ὅποιος, γιὰ νὰ πᾶρῃ, τὸ κολόκουρο, ἀνέλαβες τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ σοῦ Μεθόδιου σου, ἢ ἐγὼ ὁ ὅποιος χτυπῶ τὴν κληρονομίαν τῶν κληρονομηθέντων ἀνθρώπων, ὅπως εἶσαι κὶ σὺ;

Ἐγὼ, βρὲ μακαρά, δὲν κατηγορήθηκα σὰν τὸν Μεθόδιόν σου οὔτε γιὰ σκοτωμὸ φύλλον. Μοῦ εἶναι ἐλένα ἀδιάφορον ἂν ἦσαν συκοφαντίαι, σὺ ὁ ἴδιος, μ' ὅλη σου τὴ βλακεία ὁμολογᾷς κὶ λέγεις, ὅτι κατηγορήθηκε ὁ Μεθόδιος σου γιὰ ἄσχημα πράξι.

Μοῦ λές ὅτι ἡ ἐφημερίδα μου, εἶναι ἀμισγροῦν ἐφημεριδάρια, σῆματι νὰ ἦναι ἡ δική σου κἀνένης Χρόνος τοῦ Λονδίνου, ἐσὺ γὰρ εἶσαι συριανὴ, βγάζεις τὸν Ἐρμῆ σου διὸ φορᾷς τὴν ἔδωμάς καὶ σὲ μικρότερο σῆμα ἀπὸ τὸν Παλιένθρωπον, ὁ ὅποιος ἐκδίδεται τετράκις τῆς ἑβδομάδας, κὶ βγάζει ὄχτῶ χιλιάδες φύλλα, ἐνῶ σὺ δὲν τὰ εἶδες οὔτε στὸν ὕπνῳ σου, κὶ οὔτε βγάζεις ὄχι ὄχτῶ χιλιάδες, ἀλλ' οὔτε ὄχτῶ κὶ τρέχεις ποῦ νὰ βρῆς κἀμμὶ κουνουμάκι, σὰν τὸν Μεθόδιο, ὃ ἀρπάζει κἀμπόσις μάρκας συριανίξας γιὰ νὰ ζῆσῃς.

Σὰν καὶ σὲν εἶνε κείνοι οἱ ἀρεστοὶ δημοσιογράφοι, οἱ ὅποιοι κατάρριψαν τὴν ἐλληνικὴ δημοσιογραφίαν, οἱ σὲν καὶ σὲν μπκαγκόντιδες, ὁ δὲ Παλιένθρωπος τοῖκίτη χίρις ὁ

πόλησι σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸ ἑξωτερικόν, ὥστε σὺ ἂν τολμήσῃς νὰ ἔλθῃς στὴν Ἀθήνα θὰ φᾶς τόσας ἀβερέκας, ὅσας δραχμῆς; παῖδες ἀπὸ τὸν ὄσιο σου Μεθόδιο.

Ὅταν δὲ κἀλὴ ἐπέφερε ὁ Παλιένθρωπος εἰς τὴν Ἑλλάδα, σὺ δὲ εἶσαι ἰκνὸς οὔτε νὰ τὰ ἐκτιμᾷς; κἄν. Ὅταν δὲ ὁμιλᾷς σὺ ὁ ἀληθινὸς κἀληθροῦς γιὰ τὸν Παλιένθρωπον ἐμὲ, πρέπει νὰ βγάζῃς τὴ σκούρια σου κὶ νὰ γονατίζῃς μπροστὰ μου.

Πᾶρῃνε στὸν Μεθόδιο νὰ σὺ δώτῃ ἀπόψε τὸν ἀρετὸν ἐπιούσιο γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς κὶ αὐτὸ περισσότερο, λάβε δὲ κ' ἀπὸ μένα πάντα μουτῆς πρὸς ἀμοιβὴ τῶν κόπων σου.

Σὰς εἶπα

ὅτι τὴ δευτέρα ἐπρόκειτο ὁ Δηλιγιάννης νὰ κἀνῃ ρεζίλι στὴ βουλή τὸν Τρικούπη καὶ σὰς εἶπα νὰ πᾶτε. Εὐγῆκα ἢ ὄχι ἀληθινός; Χάσαμε ἀπὸ τὴν ἀνοησία τοῦ Τρικούπη τὴν Πρέβεζαν κὶ τὴν Κρήτην καὶ ἢ ὄχι; Τὰ πράγματα ἀποδείχτηκαν, λοιπὸν σοῦς.

Ἀπομωραίνει ὁ Κύριος ἔκτεινον τοῦ θέλει νὰ καταστρέψῃ.

Μοῦστεῖλαν κἀτι μυστήρια

ἀπὸ τὴ Χαλκίδα, κὶ εἰς τὰ ὅποια εἶνε ἀνκαταμένους, κὶ ὁ Κορομυλάς, κὶ ἐπειδὴ τῆς ἐστωντικῆς μετὰ τὸ νὰ ἦναι ἡ ὑπίθεσι πολλὴ σπουδαία, κὶ δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὴν περιδιγραψῶ σήμερα, μετὰ τὸν τὰ καθέκατα.

Πολυτεχνεῖο.

Ἐπίκειται λοιπὸν καὶ λέγομε, ὅτι τὸ Πολυτεχνεῖο ἐχτίστηκε μόνον γιὰ τὸν ἰσοῦρα, διότι τίποτα κἀλὸν δὲν μπορεῖ νὰ μάθῃ κανεὶς σπουδαστής, τίποτα σωστὸ, τίποτα ἀνθρωπινόν, κὶ ὅτι κατάντησε χειρότερον ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο.

Μέσα σὲ μιὰ σάλα τοῦ κατὰστημα ὑπαρχαν φτιασμένα κἀτι σπιτάκια ἀπὸ ξύλα, ἀπάνω στὰ ὅποια ἐσποῦδαζαν οἱ μαθηταὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, κὶ ἐβλεπαν καὶ πρακτικῶς σὰν νὰ λέμε, πῶς φτιασάνται τὰ σπιτία, αὐτὰ δὲ τὰ σπιτάκια, ὁ κύριος διευθυντῆς τοῦ Πολυτεχνεῖου Θεοφίλης μὰς, τὰ πῆρε γιὰ κερκικιοκλίμα, φαίνεται, τοῦ Μαίφαρτ καὶ διατάξας καὶ τὰ μάζωψαν κὶ τὰ πέταξαν στὰ ὑπόγεια, εἰς τρόπον ὥστε κονταῖνε νὰ πιστέψῃ τινὰς, πῶς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον τὸν διωρίσαν γιὰ ν' ἀποχαλᾷ τὸ σχολεῖο.

Ἀπὸ τῆλλο μέρος, ὁ διευθυντῆς τοῦ Μηχανουργεῖου, ὁ Θεός, νὰ τὸ κἀνῃ τέτοιο, — ἐπῆρε, φαίνεται, τὸ κατὰστημα, ὅτι τὸ ἐφτιασαν γιὰ σπίτι δικό του, καὶ μὲς κορδῶθηκε ὁ ἀνθρώπος μέσα σ' αὐτὸ σὺν γυναίκῃ καὶ γαϊδάροις.

Διότι, τὴ μὲν σάλα ποῦ τὴν ἐφτιασαν γιὰ νὰ σχεδιάζον οἱ μηχανικοὶ, ὁ φίλος τὴν πῆρε γιὰ χτήμα του, κὶ τὴν ἐφτιασε σπίτι κὶ κατοικίαν, ἐφτιασε δὲ ὁ εἰρησὶς καὶ γαϊδου-

ἐκ τούτου μποροῦσε καὶ ἡ Ἀθηνούλα τῆς νὰ διαρραῖ κὶ νὰ μάθῃ ταπεινοὺς τρόπους.

Ἐνεκα τούτου τῆς εἶχε πᾶρσι ἰδικίτερον δάκρυον στὸ σπίτι.

Καὶ ἔλεγε πρὸς τοὺς φίλους καὶ φιλιάνους τῆς.

— Ἐγὼ εἰς τὰς Ἀθήνας, κἀλέ, δὲν ἐνοῶ ὅποιον εἶδους ἀνατροπῆ διδόνου εἰς πᾶς παρθένους καὶ τὰ θυγάτρια τῶν Σπανιωτῶν, δύναται τις νὰ εὐρῆ νεάνιδα γινώσκουσαν τὴν γαλλικὴν διάλεκτον, ὥστε νὰ δύναται μετὰ τὸ γαλλικὸν σίκ νὰ ὁμιλήσῃ μετ' ἐνὸς γάλλου ἀξιωματικοῦ, ἢ γραμματέως πρεσβείας. Σχεδὸν δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι αἱ πλεῖστοι τῶν νεανίδων εἰσι ἀνάγωγαι, ἀνεῦ συμπεριφορῆς. Δὲν γνωρίζουν, οὔτε πῶς νὰ ὑποδεχθῶσιν ἓναν ἐπισκεπτήν. Καθηνοταὶ εἰς τὴν γυναικὴν ὥστε νὰ ἦναι ξένοι τοῦ οἴκου των.

(Με συγχωρᾷτε ποῦ σὰς γράφω αὐτὴ τὴν κουβένταν τῆς Νινίτσας, μετὰ τὴν ἐλληνικὴν, διότι ἐστὶ μιλοῦσα σὰ χρυσογράφου ποῦ ἦταν, λοιπὸν ἐξακολουθοῦμε τὴν διακίαν τῆς Νινίτσας.)

Ἐγὼ, ἔλεγε, ἐνοῶ νὰ δώσω εἰς τὴν θυγάτερα ὄλιγον ἐλευθέρων ἀγῶν. Ὅ δὲν περιορισμὸν ἐνοῶ νὰ τῆς ἐπιβάλω

ριῶν κἄτω, ὅπου ἐνοικοῦρεψε τὸ γὰδερὸ τοῦ, γιὰ χάρι τοῦ ὁποίου, ἀνοῖξε κὶ λιθίδι σ' ἀποπίσω τοῦ σχολεῖου κὶ φύττει ὁ νοικοῦρος κὶ ἀμπέλι, δὲν εἶναι δὲ παρ' ἄνευ, ὅστερα ἀπὸ λίγο κειρὸ, νὰ μὲς ζετρούωσῃ καὶ μὲς κἀνῃ κατοχὴ καὶ ὄλο τὸ Πολυτεχνεῖο, κὶ νὰ σηκώσῃ ἀξιώσεις, ὅτι τὸ βρῆκε κληρονομικὰ κατὰ μάναν κατὰ κύριον.

Θὰ μοῦ πῆτε, μὰ τί τὸ θέλει αὐτὸν τὸ γὰδαρο; Ἐρῶ καὶ ἔγω.

Ἴσως νὰ βροσᾷ ἀπὸ σοῦ, ἴσως νὰ ἦναι κανεὶς ἐξευγενισμένος γὰδαρος σὰν τὰ ἐξευγενισμένα γουρούνια ποῦ ἐστῆλε μιὰ φορὰ ὁ δικόχορος τῆς Ἀγγλίας: πεσκέσι στὸν βασιλέα μὰς, γιὰ νὰ ἐξευγενίσουν τὰ θάρραρα γουρούνια τῆς Ἑλλάδος, μπορεῖ τέλος πάντων νὰ ἦναι κἀνένας; ζεπισμένος χρυσογράφος, ὁ ὅποιος ἀπὸ χρυσογράφος κατάντησε νὰ μείνῃ μόνον γὰδαρος, ἐκτὸς πλεόν ἂν τὸν ἔχη καὶ μέσα, νὰ τὸν μάθῃ τὴ μηχανικὴ καὶ τὸν διωρίσῃ ἔπειτα μετὰ μὲσα κληρονομή, ἀπὸ κατάντησε σήμερον καὶ βλέπωμε κληρονομή τοῦ Πανεπιστημίου τῶν γυναικῶν καὶ τοῦ Πολυτεχνεῖου νὰ γίνωνται κληρονομή καὶ ὑρηγηταὶ: τόσοι κὶ τόσοι ἀνθρωπογάδαροι.

Ἵποπτεύομαι ὅμως καὶ ἓν ἄλλο, ὅτι δηλαδὴ, ἴσως τὸν τρέφει γιὰ τὰ γαϊδουρόκομα ποῦ θὰ γίνων τὸ Μάϊ στὸ Φαληρέα, γιὰ νὰ πᾶρῃ τὸ πρῶτο βραβεῖο. Μπορεῖ νὰ ἦναι κ' αὐτό. Ἐγὼ τί νὰ σὰς πῶ, ἂν εἴδῃς πῶς μποροῦσε νὰ μούκανε τόση περιποίησι σὰν τὸ γὰδερὸ του, θὰ πῆγαίνα καὶ θὰ κατατάσσονα γὰδαρος ἐβελοντῆς στὴ θέσι τοῦ γαδαροῦ, γιὰ νὰ λάβῃ ὁ γὰδαρος τοῦ τῆ θέσι τοῦ ἀρεντικοῦ τοῦ Κυριακοῦ, ὡς διευθυντῆς τοῦ ἀμεχανομηχανουργεῖου, γιὰ νὰ ἀληθεύῃ, ὅτι ἡ Ἀθήνα ἢ τέτοια χώρα, τί γαϊδούρια τρέφει τόρα. Ἐχω κ' ἄλλα.

Κύριε Μητροπολίτη ὕστερα ἀπὸ ὅσα

ὡς δικός σου ἐψάλλα, ἔλα τόρα νὰ φιλιώσωμε, ἂν θέλῃς, ἂν δὲν θέλῃς πάλι φορῶναι μὴ καπίση.

Ἐχομε κἀτι μεραμέτια ν' ἀποσώσωμε. Ὁ Μητροπολίτης, κύριε Μητροπολίτη, εἶνε μητροπολίτης καὶ ὄχι χαρκομαχός. Κυτάξαι σὰν τζοπάνης πῶς πορεύεται τὸ ποῖμνίον του. Ἄν ὅμως νομίμῃς, ὅτι ὄλα τὰ καθήκοντά σου περιορίζονται πῶς νὰ κρατᾷς τὴν μαλακοκαπινομένη πατερίτσα σου.

Ἀνῆλαι λέγω ὁ σκοπὸς τοῦ Μητροπολίτη τέτοιος, τότε εἶνε πολὺ καλλίτερα νὰ πάρωμε τὸ ἀγαλμα τοῦ Πατριάρχου ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ νὰ τὸ στήσωμε στὸ κατὰστημα τῆς Μητροπόλεως καὶ νὰ καυχόμεσθε κιάλας, ὅτι ἔχομε ὄχι Μητροπολίτη στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ Πατριάρχον μακροκένιον κὶ μετὰ χρυσα καθέδια.

Μ' αὐτὰ θέλω νὰ πῶ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ στέκεσαι ἀκού-

Θὰ τὴν ἀρῆσω ἐλευθέρων νὰ διαπραττῇ κατὰ τὸ δοκοῦν, ἔχουσα πεποίθησιν, ὅτι θὰ δουκῆρῃ ἐμοῦ — τῆς μητρὸς τῆς Στὸν Γαλατᾶ καὶ στὸ Σταυροδρόμι, βλέπετε, καλὲ, τὰ κορίτσα νὰ ἔχουν ἓνα θάρρος ἕλλου εἶδους. Χαίρεται κανεὶς νὰ τ' ἀκούῃ συνδιαλεγόμενα μετ' οἰουδήποτε ἐλευθερίας. Μάλιστα εἶνε ἐννεὰ ἐτῶν τῆς ἡλικίας των καὶ πιάνο γνωρίζουν καὶ στρόβιλον νὰ χωρεύουν, καὶ ἐν γένει νὰ φκονοῦν ὡς πρέπει εἰς μίαν συναναστροφὴν καὶ νὰ κᾶμουν τὴν φιγούρα των. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ἐλευθέρων ἀγῶν ἠθεωροῦσι ὡς παρασχημασμένην. Πολλάκις ἦκουσα ἐπὶ τῆς ἐλευθέρων ἀγῶν τῆς θυγατρὸς μου, νὰ γίνωσι παρατηρήσεις, ὅτι λίαν ἀρίνω αὐτὴν ἐλευθέρων. Ζεμῆ φού. Ὅσαδὸν δὲν διδῶ.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔλεγε ἡ χρυσογράφου Νινίτσα στοὺς φίλους τῆς.

Ἀπὸ τὰ λίγα δὲ αὐτὰ ἐλληνικὰ τῆς μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὸ πρᾶγμα τῆς ποιότητος τῆς.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ Ἀθηνούλα ἦτο ἓν τρελοκόριτσο πρῶτης. Μία γλωσσού, μιὰ κὶθάρησα, ἀραιοκόριτσο τέλος πάντων, σωστὸ δηλαδὴ χρυσογράφου. Καὶ τὸ ἀκούετε κἀμμὶ φορὰ νὰ λέῃ, μετὰ τὸν πῶ ἀδικαντροπὸν τρόπον μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους.

νητος σὰν ἀγαλμα, νὰ κινᾷσαι καὶ λιγάκι γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ψωραλέου ποιμνίου σου.

Ἐπιρῖφες ποτέ; σου σὰν ποιμενάριχῃ; ἓνα βλέμμα νὰ ὄθῃ; τί μακροκαμώματα συμβαίνουν στῆς ἐκκλησίαις, ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους, κὶ κληρῖκοι; καὶ τί καμπαῖτια; Ἐγὼ, ἂν δὲν τὰ ξέρῃς θὰ σοῦ φέρω γύρω ὄλας τῆς ἐκκλησίας καὶ θὰ σοῦ γράψω τί συμβαίνει σὲ τὴν κἀθε μιὰ.

Καὶ πρῶτο. Δὲν μοῦ λές, ἀπὸ γιὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου εὐγαναν λαθεῖο διακόσων χιλιάδων, τί εἰσπραξαν ἀπ' αὐτὰ τὰ λαχεῖα οἱ κύριοι ἐπίτροποι, καὶ τί ἔγιναν τὰ ἀποδόλωτα περισευούμενα ποῦ δὲν ἐπουλήθησαν;

Αὐτὴ ἡ βρωμοδουλειά, ὅτι δηλαδὴ καθήκαν τὰ λαχεῖα, σκεπάζει κλειψὰ διακόσων χιλιάδων δραχμῶν. Νὰ γίνῃ ἐξέλεξις, τί ἔγιναν τὰ λαχεῖα, ποῖος τᾶκλεψε καὶ ποῖος τᾶφκα; Ἄν μοῦ πῆς, ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε δουλειά σου, σοῦ λέω ὅτι ἔχεις λάθος, ὡς ἀνώτατος ἀρχοντας τῆς ἐκκλησίας ἔχεις τὸ δικαίωμα εἰς ὄλα νὰ χώνῃς τὴν οὐρά σου, καὶ νὰ ζητᾷς λόγο. Κατάλαβε; Ἄν δὲν κατάλαβες τί νὰ σοῦ κᾶνω γῶ. Τόρα μετὰ τὸ γιὰ τῆς ἄλλαις ἐκκλησίαις.

Πολλοὶ ἀπόρροσαν

πῶς ὁ κουτσο — Φλέβρος; ἔφαρῖο μὲς ἐχιόνισε, ἐνῶ οἱ προηγουμένοι μῆνες μὲς ἄφρασαν ἐλευθέρους;

Νὰ σὰς πῶ γὼ τὴν αἰτία. Φαίνεται ὅτι ὁ κουτσο — Φλέβρος νὰ ἦταν κἀνένας; τζαναμπέτης καὶ γι' αὐτὸ ὁ Θεός τὸν ἔκανε κἀ σημασιόμηνον, λέει δὲ ἡ παροιμία ἀπὸ σημασιόμηνον ἀνθρώπου νὰ φαύγεται.

Εἶναι ὅμως κοντὰ σ' αὐτὸ καὶ μερικοὶ ἐξυπονοῦν ποῦ θέλουν νὰ ποῦν πῶς τᾶξας, τὸ ἔκανε τὸ χιόνι ὁ κουτσο — Φλέβρος, γιὰ νὰ συμμάζῃ κἀμποσα γερωντοκλήκα καὶ κἀτι γερωντοκρίτσα, καὶ νὰ τοὺς θυμίσῃ, ὅτι ὁ κειρὸς τοῦ χιονιοῦ, εἶνε κειρὸς γιὰ δύο. Νὰ σὰς πῶς ἀπὸ μέρους μου, αὐτὴ ἡ φιλοσοφία μοῦ φαίνεται ἡ πιὸ σωστὴ.

Παντρωθῆτε νὰ μὴ κρουνοτε.

Ἐκεῖνος ποῦ κληρονόμισε

τὸ σπίτι τοῦ Τσοῖτσα, ἀνοῖξε ἓνα δρόμον κκαταμεσῆς στὸ περιβόλι του, ἀλλ' Ἱγγελη καὶ θέλει ὁ ἀνθρώπος ν' ἀνοῖξῃ τᾶκατῆς μὲς δημοσίον δρόμον πρὸς βᾶρος του γιὰ τὸ καλὸ τῆς πολιτείας.

Ὁ σκοπὸς τοῦ ὅμως ὁ κύριος εἶνε, νὰ διαίρῃσῃ τὸ περιβόλι του σὲ οἰκόπεδα καὶ νὰ κερδίσῃ ἓνα μιλιούνη, μετὰ ζημία δέκα χιλιάδων, γυροῦσι δὲ νὰ χαλᾷσῃ καὶ τὸ περιβόλι τῆς Ζωιδόχου Πηγῆς καὶ τὰ κελλιά, γιὰ νὰ βγᾷν τὸ δρόμον ὄξω.

Ἐτσι; ἀγῶρσας τίτες, μασσαρίζ, τὰ ἀτέννι στίτια

— Ἡ κμὰ μου χθὲς ἐχόρυσσε μετὰ τὸν νύαρο εἰς τὴν γαλλικὴν νευαρχίδα, καὶ ἔμεινε ἐπάνω κατὰ τὸ σὺμπὲ ἐπὶ ὄραν ὄλην εἰς τὸν θάλαμον τοῦ νυαρχοῦ. Ἄλλὰ κ' ἐγὼ δὲν διήλθον κακῶς, ὁ ὑποπλοίαρχος μετὰ περιποιήθη ἐνθουσιωδῶς. Τὶ εὐγενεῖς αὐτοὶ οἱ γάλλοι. Ἐλθον τόσας νέας γαλλικὰς φράσεις. Εἶνε ἓνα τρε μπιὲν αὐτοὶ οἱ γυρτικοὶ. Τὸ πιστεύετε, διὰ πέντε λιρῶν τῶ ἐπώλησα μίαν γυροφίαν καὶ ἓνα φιλημα. Τὰ ἔδωκα ὅμως ἐπὶ ἀγαθοεργῶ σκοπῶ καὶ προθέσει, διότι τὰς ὀλίγας αὐτὰς λίρας τὰς ἐξάπεσεταί ἡ κμὰ εἰς τὴν σχολὴν τῶν ἀπόρων γυναικῶν. Τῇ ἀληθείᾳ ἂν πρόκειται δι' ἐνὸς φιλήματος νὰ εὐεργετῇ τις δυστυχεῖς ὑπάρξεις, τοῦτο νομίζω δὲν εἶνε ἐγκλημα. Μάλιστα ἡ κμὰ μου μετὰ ἐπέπληξε, ὅτι δὲν ἔχον τὴν γενναϊότητα νὰ τῶ ἐπιτρέψω καὶ μίαν περίπτωξιν, ἀντὶ δέκα λιρῶν, φέρουσα ὡς παρὰδειγμα, δὲν δὲν ἐνθυμούμαι, ποῖαν δούμισαν τῶν Πικροῖων, ἦτις μέλος οὐσα ἐπὶ συνεισφορῶν, ἐπέτρεψε ἀντὶ χιλίων δουκάτων, νὰ τὴν φιλήσῃ δού τις δημοσίαι. Οὐ ἄλλοτε δὲν θὰ ἦμαί τίσον φειδολῆ εἰς ἀπλᾶ φιλήματα ἢ καὶ πλεόν τι. Μήπως καὶ ἀπολύτῃ τίς τι δι' ἐνὸς φιλήματος; Ἐφιλήθη, ἀλλὰ τὰ χρήματα, τοῦ φιλήματος ἐδόθησαν πρὸς ἀγαθοεργὸν σκοπόν. Ὁ δὲ σκοπὸς καθήκονταί τὰ μέσα. Ἐτσι λέγει ἡ κμὰ μου.

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ ΟΙ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Α.

Ἡ χρυσογράφου Νινίτσα.

Ἡ Νινίτσα ἦταν ἀρχονταπεντῶν πχχειὰ καὶ νοστιμοκμωμένη.

Ἐἶχε ἓνα ὄριον τρόπου ὑπερήφανου, μιλοῦσε μετὰ ὑπεροψία σὲ ὄλους, σὰν νὰ ἦταν κἀμμὶ δούκισσα ἢ πριγκίπισσα.

Ἐἶχε καὶ ἓνα κοριτσάκι ἔνεκα ἔσθ μετὰ δώδεκα χρόνων, νοστιμοκόριτσο, καὶ ὅπως ἦταν ντυμένο ὡμορῶς σὰν πετάλοῦδα νὰ πετᾷ σὲ τὸ ὄνομα τῆς δὲ τὸ λέγανε Ἀθηνούλα.

Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ εἶχε λάβει μετὰ ἀνατροπῆν τῆς ἐξουσιᾶς.

Ἡ μάννα τῆς Νινίτσας δὲν θέλησε νὰ τὴ βγάῃ σὺν Ἀρσάκειῳ, διότι εἶναι μέσῃ ὑπάρχουσα, κἀπως ἔλεγε, καὶ πολλὰ πρῶτα κορίτσα, τὰ ὅποια ἔχουν τρεταίνῃ ἀνατροπῆν καὶ ὡς

...καὶ δὴ οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...
...καὶ δὴ οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...
...καὶ δὴ οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...



...ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...
...ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...
...ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...

...καὶ δὴ οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...
...καὶ δὴ οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...
...καὶ δὴ οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...

...ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...
...ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...
...ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...

Ὁ Δεληγιάννης φλεδοτομᾶ τὸν Ἄρσακειο Τρικούπη

καὶ δώρησέ τὰ στήν ἐκκλησιᾶ, καὶ τότενες, ναί, χάλασε ὄχι μόνον τὸ περιβόλι τῆς ἐκκλησιᾶς ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴν ἐκκλησιᾶ, ἀν θέλῃς σώνει νὰ τὴν ξεαγορευταῖς καλλιτέρας ἀλλοῦ.

Βρὲ πού τὴ πᾶς τὴ Κλάρα;

Ἄρσακειο

Τὸ μῆνα τὸν Δεκέμβρι τὸ Ἄρσακειο ἦτανε κλειστὸ ἕνεκα τῆς βλογιᾶς, ὡς καθὼς καὶ τὰ ἄλλα σχολεῖα. Πᾶσι καλά! Αὐτὸ τὸ ἔγραψα ἐγὼ πρῶτος, ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ ἔγινε. Ἀλλὰ ξέρετε τί συνέβηκε; Ἀφοῦ τὸ σχολεῖο εἶτανε κλειστὸ, μὲ ὄλον τούτοις οἱ γονεοὶ τῶν κοριτῶν ἐπλήρωσαν τὰ διδάχτρα καὶ τοῦ Δεκέμβρι.

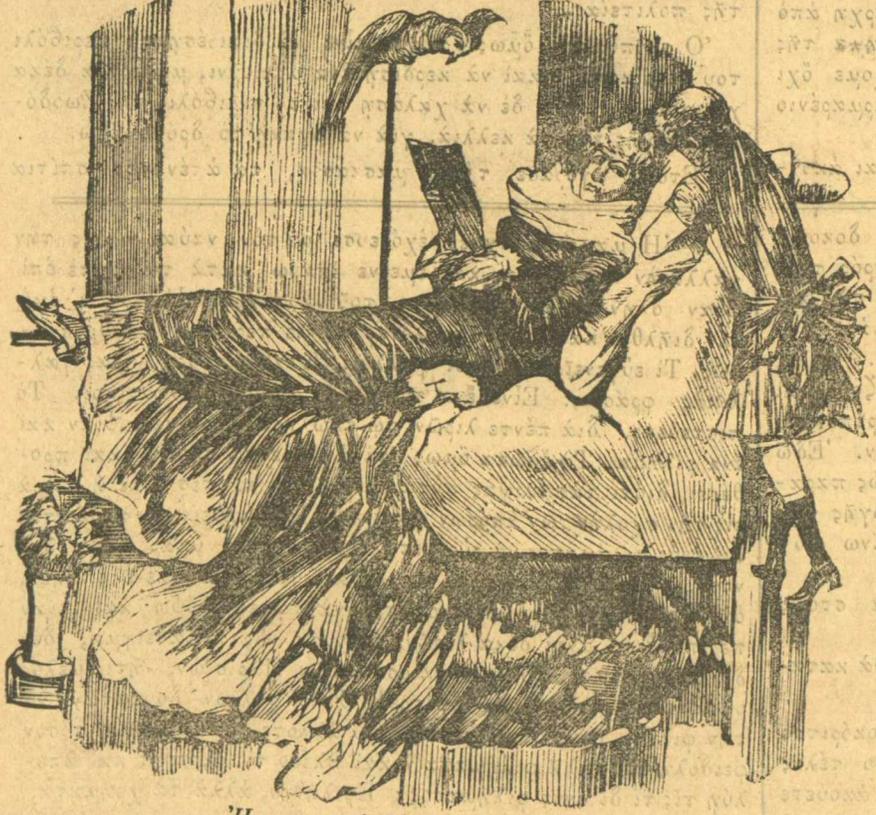
Βρὲ θεμιπαίχτες, ἀφοῦ φορολογήσατε τοὺς γονεοὺς τῶν κοριτῶν καὶ πᾶσαν τὰ διδάχτρα, γιὰ τὸ μῆνα πού δὲν ἐσπούδασαν, δὲν εἴστε τοῦλάχιστον τὴ ἀνθρωπιὰ ἀπάνω σας νὰ διορθώσε ε τὸ ἐξωτερικὸ καταστήμα τοῦ Ἄρσακειο καὶ τὴ τετάρτι τοῦ δευτέρου τμήμα, ὅπου κοντεύουν νὰ ξεπαγιάσσουν τὰ κορίτσα καὶ νὰ παθουν ἀπὸ ρεματισμοὺς;

Πηγαίνετε λοιπὸν κατὰ διαβόλου ἀφιλάθρωποι τοῦ διαβόλου. Κλέφτες.

...ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...
...ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...
...ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...



...ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...
...ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...
...ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ ἴδιον...



Ὁ Τρικούπη ἀπαθωμέρος.

Ἄπ' αὐτὰ τὰ λόγια τῆς Ἀθηνούλα: δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε, τί χρυσογαδουράκι ἦτανε καὶ κί' αὐτὴ. Κατὰ μάνη κατὰ κύρι.

Μιὰ βραδυὰ ἐπρόκειτο ἡ Νινίτσα ἡ χρυσογαδάρηνα, νὰ πάη στὸ χορὸ, δὲν ξέρω ποιόν, καὶ ἦτανε ντυμένη, κόμ' ἕλ φὸ, ὅπως τὴν βλέπατε, καὶ ξαπλωμένη στὸν καναπέ, καὶ διάβαζε τὴ Νανά, ἐκεῖνο τὸ αἰσχρότατον μηθιστόρημα τοῦ κόσμου, ὡς πού νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ χοροῦ, ὅπότε νὰ καὶ πετάχθηκε ἡ κόρη τῆς ἡ Ἀθηνούλα καὶ τῆς λέει, ἀκουμπώσα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς.

(Μεθαύριο μίτιομε στὴν ἰστορία)

Ἡ χρυσογαδάρηνα Νινίτσα με τὴ κόρη τῆς
Ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Φεβρουαρίου 1883